בבית המשפט השלום
בתל אביב - יפו

ת"פ 20023-08-21
לפני כבוד השופט עלאא מסארווה

בעניין:

המאשימה: **מדינת ישראל**
באמצעות פרקליטות מחוז תל-אביב (פלילי)

- נגד -

הנאשם: **לקוח המשרד**
ע"י ב"כ עו"ד משה חיים וייס

עוד לא נוסדה המדינה שתגיד לנו מה לשיר

1. כתב האישום, המייחס לנאשם ריבוי עבירות של העלבת עובד ציבור, נסוב אודות השיר "רכז מידע" (להלן: "**השיר**"), שבוצע ופורסם על-ידי הנאשם עוד בשלהי שנת 2013 והיה חלק מהליך משפטי קודם שהתנהל כנגד הנאשם [ת"פ 50825-01-15; ע"פ 12781-03-18] (להלן: "**ההליך הקודם**").

בהינתן כי מדובר בהעמדה לדין בגין **שיר** בלבד [שהוא למעשה **פרסום חוזר** של שיר שפורסם בעבר ולרבות **על-ידי אחרים** *שאינם הנאשם*] מדובר בכתב האישום **חריג ביותר**, המעורר קשיים משפטיים ולטענת הנאשם, אין בו אלא ניסיון פסול של המדינה לרתום את כוחה השלטוני העצום לסתימת פיות והשתקתה של יצירה אומנותית-מחאתית.

2. לטענת התביעה השיר כבר נדון לגופו ובאופן עצמאי במסגרת ההליך הקודם (ס' 64-57 לסיכומיה), במסגרתו אף נדחתה טענת הנאשם לביטוי פוליטי מוגן (ס' 41-39 לסיכומיה) ומכאן, לשיטת התביעה, ההליך הקודם הוא בגדר "**שדה חרוש**" המצמיח את הרשעת הנאשם גם בתיק דנן.

טענת התביעה הנ"ל עומדת בניגוד מוחלט להחלטת בית משפט נכבד זה מיום 09.11.2022, שניתנה לאחר עיון "שוב ושוב" בפסקי הדין נושא ההליך הקודם (ס' 15 להחלטה) ויש לדחותן גם כיום.

3. למעשה התביעה מבקשת לקרוא כל ביצוע של השיר באופן טכני וקפוא בזמן, כאילו היה אותו הביצוע נושא ההליך הקודם, תוך התעלמות מהעובדה הפשוטה - שיר אינו מתקיים בחלל ריק; משמעותו אינה קפואה ביום כתיבתו והיא משתנה, מתפתחת ומקבלת חיים משלה בהתאם לזמן, למקום **ולהקשר** שבו היא מבוצעת.

ביסוד קו ההגנה עומד שינוי המהות [הֶמֶטָמוֹרְפוֹזָה] שעבר השיר ברבות השנים המלמד כי, בכל התקופה הרלוונטית לכתב האישום, הפרסומים כלל לא כוונו ל"גנותו" של השוטר אלא כוונו, בראש ובראשונה, לגנותו של המשטר אשר הפעיל [ומפעיל] את כוחו השלטוני כדי להשתיק ביקורת ולצנזר יצירה אומנותית-מחאתית.

מֵטָמוֹרְפוֹזָה

4. התביעה הקדישה חלק נכבד בסיכומיה (כשליש ליתר דיוק) להתחקות אחר <u>מניעי</u> הנאשם [שכידוע, כלל אינם חלק מיסודות העבירה] במה שהוגדר על-ידה כ"**רדיפה ונקמנות על רקע אישי**".

5. אף אם נאמץ את נקודת המוצא השגויה של התביעה כי השיר אכן נכתב, במקור, מתוך נקמנות גרידא ובכוונה לפגוע במתלונן ובעבודתו המשטרתית (ס' 26-22 לסיכומיה). נדמה כי התעסקות זו של התביעה נעוצה בתפיסת עולם שגויה, כי נסיבות לידת היצירה, יהיו אשר יהיו, מקבעות את אופייה לעד.

תפיסת עולם זו מתעלמת ממהותה ומן האופן שבו מתפתחת יצירה וכמאמר שירו של יהונתן גפן, "**איך שיר נולד**", לאחר לידתו, השיר "**הולך לבד**" ולא אחת ניתק מכוונת יוצרו ההיסטורית, מופקע מהקשרו המקורי וזוכה למשמעות חדשה ועצמאית.

דהיינו. גם אם נקבל את טענת התביעה אודות נסיבות תולדתו של השיר, אין בכך די ועל בית המשפט לבחון את השיר **בהקשרו** בתקופה הרלוונטית.

6. כפי שהעיד הנאשם השיר גדל והתעצם רק לאחר שהמדינה ניסתה לאסור את ביצועו באמצעים פליליים (פרוטוקול מיום 21.12.2025 עמוד 183 שורות 24-3) והלכה למעשה, ניסיונה העיקש של המדינה, לצנזר את היצירה, הוא ורק הוא שהעניק לשיר את תהודתו הרבה ואת מעמדו בציבור - במה שמכונה "**אפקט סטרייסנד**" (בפרוטוקול הנ"ל נרשם בטעות "אפקט טרייסה"). היטיב לבטא זאת הנאשם, גם בזמן אמת, בדברים המצוטטים בסעיף 8 לפרק עובדות כתב האישום: "**תודה לפרקליט המדינה וליתר רשויות משטר הדיכוי על מסע יחסי ציבור מושלם...**".

יש לדחות את ניסיונה של התביעה לכלוא את השיר בחיתוליו ולקבוע, כי השיר עזב את עריסתו צעד קדימה ו"**הפך להיות סוגיה עקרונית של חופש ביטוי פוליטי**" (פרוטוקול מיום 21.12.2025 עמוד 185 שורות 32-31; עמוד 186 שורה 3); דהיינו. כי השיר הפך, משיר פרטני נגד "רכז מידע", **לשיר עקרוני נגד המשטר עצמו**.

7. על שינוי מהות זה תעיד יותר מכול התבטאותו המפורשת של הנאשם "***עוד לא נסדה המדינה שתגיד לנו מה לשיר***". אמירה זו, השזורה כחוט השני בכתב האישום (ראו: סעיפים 9, 17 ו-27 לפרק העובדות), אינה אמירת אגב סתמית. זוהי **הצהרת כוונות מהותית**, היורדת לשורשם של כל הפרסומים נושא האישום.

הצהרה זו מבהירה היטב כי, בכל בתקופה הרלוונטית, השיר בוצע כביטוי אקטיבי של התנגדות לפעולות המשטר [ולא מתוך רצון להעליב את המתלונן או להפריע לו במילוי תפקידו] **ודי בכך כדי להוביל לזיכוי הנאשם, בהתאם להלכות המשפטיות המעניקות הגנה [כמעט] מוחלטת לחופש ביטוי פוליטי.**

8. הנה כי כן, אמירות הנאשם ובראשן "**לא נוסדה המדינה שתגיד לנו מה לשיר**" מעידות, לכשעצמן, כי השיר בוצע כחלק ממחאה לגיטימית **כנגד המשטר** ולא כנגד השוטר.

גם **הסיקור התקשורתי** שליווה את ההליך הקודם - שעסק, בעיקרו, בביקורת על חקירות הנאשם והעמדתו לדין בכל הנוגע לשיר (ולא בנוגע ליתר הפרסומים נושא ההליך הקודם); **גרסאות הכיסוי (ה"קאברים")** הרבות שנוצרו לשיר ולרבות על-ידי אמנים בעלי שיעור קומה (כגון אמיר בן דוד, מלהקת "אב טיפוס"; ורם אוריון מלהקת "נושאי המגבעת"); **וערך הויקיפדיה** לו זכה השיר; מעידים כולם על המחלוקת שנוצרה בנוגע לשיר ועל שינוי המהות, בכך שהפך לשיר ביקורת ומחאה כנגד ניסיונות המשטר למנוע את ביצועו באמצעים פליליים.

גם **האכסניות שבהן בוצע השיר** בתקופה הרלוונטית [מועדון "**אוזן בר**", פסטיבל "**אינדי-נגב**", פסטיבל "**קולנוע דרום**" שנערך במכללה האקדמית ספיר, פסטיבל "**ליבי במזרח**" שנערך במועדון "יפו", מועדון "**לבונטין 7**"], שהן כולן **במות אומנותיות ותרבותיות מובהקות,** מעידות אף הן כי ביצוע השיר אינו אירוע מחאה כנגד שוטר, או אירוע שנועד להפריע לעבודת השוטר או המשטרה – אלא, אירוע של **מחאה כנגד המשטר**.

וגם העובדה **שאנשים שילמו** על תקליט ויניל אותו מכר הנאשם, כמו גם על השתתפות בהופעות הנ"ל ונתוני החשיפה המקוונת, משקפים את **ההתעניינות הציבורית והתרבותית** במאבק על חופש הביטוי אל מול ניסיונות ההשתקה.

9. למותר לציין כי אין ביתר הנתונים שהביאה התביעה בסיכומיה כדי להתגבר על הטענה האמורה וכדי להצביע על "**רדיפה ונקמנות על רקע אישי**" ו/או על כוונה לפגוע במתלונן ובעבודתו המשטרתית.

א. <u>הופעת הנאשם בסדרה "**מנייאק**"</u> בשנת 2021 (ת/35) עליה מלינה התביעה בסעיף 28 בסיכומיה, כלל אינה מלמדת על רצונו של הנאשם לעלוב במתלונן.

כפי שהעיד הנאשם, הוא הוזמן להשתתף בסדרה כשחקן אורח וברי כי, לא הוא שהחליט על התוכן או על ה"תפאורה". למותר לציין כי העובדה שסדרה זוכת פרסים, מבית היוצר של <u>תאגיד השידור הציבורי</u>, מצאה ליצור את התוכן האמור מלמדת, לכשעצמה, על העניין ציבורי, על המחאה ועל היותו של "חמדאני" סמל במחאה האמורה.

ב. <u>גם אמירת הנאשם "**יהיה חמדני**"</u> עובר להופעתו ב"אינדי נגב 2018" (ת/7) שהובאה בסעיף 8 לפרק העובדות בכתב האישום ועליה מלינה התביעה בסעיף 31 לסיכומיה, כלל אינה מלמדת על מניע "נקמני" או רצון לעלוב ולפגוע במתלונן [שאליבא התביעה הַס מלהזכיר את שמו].

אמירה זו נאמרה לאחר דבריו "**תודה לפרקליט המדינה וליתר רשויות משטר הדיכוי על מסע יחסי ציבור**" ואין לתלוש אותה ממנה, או מהדברים שבאו אחריה - "**ד"ש לאפי (נווה – מ.ו.)**" והנה כי כן, מההקשר הכולל של הדברים, ניתן ללמוד כי אזכור השם "חמדני" לא הופנה כאמירה אישית נגד המתלונן (ובעניין היות השם "חמדני" סמל למחאה ראו סעיף קטן א' לעיל).

ג. גם דברי הנאשם עובר להופעתו ב"אינדי נגב 2019" ביום 25.10.2019 (ת/23א') שהובאו בסעיף 24 לפרק העובדות בכתב האישום, עליהם מלינה התביעה בסעיף 32 לסיכומיה, כלל אינם מלמדים על רצון לעלוב במתלונן.

ברי כי מדובר באמירות הנוגעות ל"אפקט סטרייסנד" שלמתלונן היה חלק נכבד ביצירתו ואין בהן משום כוונה להעליב את המתלונן או לפגוע בתפקודו.

ד. והשיר "150,000" (ת/27א') שנכתב הולחן ובוצע על-ידי הנאשם לאחר מתן פסק הדין בתביעה האזרחית שהגיש נגדו המתלונן, עליו מלינה התביעה בסעיף 35 לסיכומיה [הגם ש**אינו מיוחס לנאשם בכתב האישום**, למרות שהוא נחקר אודותיו עובר להגשתו], מלמד דווקא על חוסר התוחלת שבכתב האישום.

המתלונן הגיש תלונות למשטרה והלין בעדותו גם בנוגע לפרסום שיר זה (פרוטוקול מיום 07.09.2023 עמוד 25 שורות 11-6) ש"**מאוד" מעליב אותו** (פרוטוקול מיום 23.03.2025 עמוד 31 שורות 33-15), תוך שציין כי **"יש חברים שצוחקים עלי על השיר הזה יותר מאשר השיר הראשון"** (שם, עמוד 32 שורות 9-5) והעובדה ששיר זה נפקד מכתב האישום [הגם שהוא "מעליב" את המתלונן לפחות באותה מידה ומגבש את אותה ה"פגיעה" שהמתלונן טוען כי נגרמה לו בגין השיר "רכז מידע"] מדברת בעד עצמה.

ה. גם דברי הנאשם עובר להופעה ב"אוזן ברז" ביום 31.08.2018 "**בואו נפעיל את התנאי**" (ת/4), עליהם מלינה התביעה בסעיף 29 לסיכומיה, כלל אינם מלמדים על רצון לפגוע ולעלוב במתלונן.

כפי שהעיד הנאשם מדובר ב"דאחקה" (פרוטוקול מיום 21.12.2025 עמוד 241 שורות 32-25) ולמותר לציין כי גם "דאחקה" זו מלמדת, לכשעצמה, על הביקורת שיש לנאשם על העמדתו הקודמת לדין בכל הנוגע לביצוע השיר.

כאן המקום לציין כי האמירה לעיל אינה מלמדת שהנאשם לא הפיק את לקחי ההליך הקודם (ראו: ס' 37 לסיכומי התביעה). טענה זו של התביעה מתעלמת מהעובדה כי לאורכו ולרוחבו של כתב האישום הנאשם לא חזר על שלל ההתנהגויות והביטויים שיצרו את המכלול בגינו הורשע וכל התנהגותו מתמצה לביצוע השיר "רכז מידע", שכאמור לעיל **הקשרו השתנה**.

ו. ולבסוף, לא הצלחנו לרדת לדעתה של התביעה, כיצד דברי הנאשם אודות כבוד השופטת דנה אמיר והשיר שכתב אודותיה (עליהם מלינה התביעה בסעיף 30 לסיכומיה) מלמדים ולו בדוחק, על "נקמנות" כלפי המתלונן.

10. הנה כי כן טענותיה של התביעה לנקמנות ורצון לפגוע במתלונן אינן מבוססות כלל ועיקר ולמותר לציין, כי טענות אלה לא עמדו אף במבחני ההליך האזרחי בו נקבע, בנוגע לשיר, **"לא שוכנעתי במידה מספקת שהלקוח עשה את הפרסום בכוונה לפגוע בתובע בכוונת מכוון וכי התנהלותו זדונית"** (ראו: פרוטוקול מיום 23.03.2025 בעמוד 44, שם הוצגה קביעה זו בפני המתלונן).

שְׂדֵה בּוּר

11. כפי שצוין, התביעה גורסת כי השיר כבר נדון, לגופו ובאופן עצמאי, בגדרי ההליך הקודם והוכרז פלילי (ס' 39-41 ו- 57-64 לסיכומיה) ולשיטתה, ההליך הקודם הוא "שדה חרוש" המצמיח הרשעה בתיק דנן.

לא נחזור על טענותינו בנוגע ל"תורת המכלול" שעמדה בבסיס ההרשעה בהליך הקודם שכאמור, כבר נדונו והוכרעו על-ידי בית משפט נכבד זה; אך נבקש להתייחס לאמירת בית המשפט הנכבד כי "**גם לא נקבע אחרת**" (ס' 19 להחלטה מיום 9.11.2022) ולאמירה זו נשיב כי, **עיון מעמיק בפסק הדין של בית המשפט המחוזי בהליך הקודם דווקא סולל את הדרך לזיכויו של הנאשם בהליך דנן.**

א. ראשית, בית המשפט המחוזי ציין כי "**אין מדובר בהתבטאות נקודתית, בגידוף חד פעמי או בשיר בודד ומכפיש... אלא במסע שיטתי של הכפשות ודברי בלע...**" (ס' 45 לפסק הדין) וניתן להניח כי אילו היה מדובר בשיר בודד, כבעניינו, ספק רב אם ההרשעה הייתה נותרת על כנה.

ב. שנית, בית המשפט המחוזי קבע כי "**התבטאויותיו של המערער מהוות אוסף של סיסמאות לכאורה ביקורתיות, אך כאלה שלא ניתן להבין מהו גרעין הביקורת, וכלפי מי היא מופנית...**" (ס' 42-44 לפסק הדין) ומפסק הדין עולה כי ההרשעה מבוססת "**על רקע הקושי המשמעותי באפיון ובמציאת 'ביקורת בעלת אופי קונקרטי'**" (ס' 45 לפסק הדין).

בעניינו, כאמור, בהחלט מדובר ב"**ביקורת בעלת אופי קונקרטי**" המכוונת לפעולה שלטונית מובהקת של המשטר. הבדל זה מקריס מאליו את המסקנה אליה הגיע בית המשפט בסעיף 46 לפסק הדין "**כי החלק הדומיננטי בכלל התבטאויותיו של המערער הוא לא החלק הביקורתי**".

ג. שלישית, בשדה שנפרש בפני בית המשפט המחוזי עמד המתלונן לבדו ובסעיף 45 לפסק הדין נקבע כי "**ניתן היה לצפות כי אנשים שונים ובעלי תפקידים מגוונים (ואולי אף בכירים) 'יאכלסו' את הביקורת. בפועל, היה זה המתלונן והוא לבדו... שמצא עצמו 'נושא על שכמו' את כל תחלואיה הנטענים של המערכת ו'מככב באופן בלעדי' בכל ההיבטים והנגזרות של 'דברי הביקורת' ...**".

מציאות זו השתנתה ובשדה הפרוש בפני בית משפט נכבד זה צמחו יצירות רבות כנגד שורה ארוכה של "**אנשים שונים ובעלי תפקידים מגוונים**" [ואף בכירים] וביניהם: "**הלו נוני**" [אודות נוני מוזס], "**סי בכי טא חוכומא**" [אודות מירי רגב], "**דנה**" [אודות כבוד השופטת דנה אמיר], "**מנש**" [אודות השוטר הקהילתי מנשה מנצור] "**אפי**" [אודות אפי נווה], "**דחב"ש**" [אודות זמיר דחב"ש], "**רקפת**" [אודות רקפת רוסק עמינוח] ולמותר לציין כי שירים אלו נארזו, יחד עם השיר "רכז מידע", באלבום שהוכתר כ"**צליל מיתר נגד המשטר**" שאף כותרתו מדברת בעד עצמה (בהמשך פורסמו שירים נוספים כגון: "**שרהל'ה**" [אודות שרה נתניהו], "**ניסו גואטה**" [אודות ניסו גואטה], **ליאור אבודרהם** [ראש חטיבת דוברות במשטרה] ועוד).

12. **השינוי המהותי שחל בהנחות הבסיס של בית המשפט המחוזי - כי לא מדובר בשיר בודד; כי הביקורת אינה בעלת אופי קונקרטי; כי המתלונן "מככב באופן בלעדי" - מוביל לקריסת המסקנה שנבנתה עליהן ולאיון טענת ה"שדה החרוש", באופן המחייב לבחון את טענות ההגנה של הנאשם מחדש ובאופן נקי ולא דרך פריזמת ההליך הקודם.**

שִׂירַת הַבַּרְבּוּר

13. התביעה מפנה בסיכומיה למבחן התוכני ולמבחן ההסתברותי, כפי שהותוו בהלכת אונגרפלד והלכת סגל [שבנוגע לחופש ביטוי פוליטי היוותה את שירת הברבור של עבירת העלבת עובד ציבור) אך כפי שיפורט להלן, התביעה אינה מיישמת אותן נכונה.

14. בטרם נפנה ליישום המבחנים הנ"ל, שנועדו לבחון את קיומו של יסוד "ההעלבה" שבעבירה, נבקש לציין כי יסוד אחר של העבירה - "**כשהם ממלאים תפקידם או בנוגע למילוי תפקידם**" - כלל אינו מתקיים בענייננו.

שהרי לאורך התקופה הרלוונטית המתלונן לא כיהן כ"**רכז מידע**", שהוא ה"**תפקיד**" נושא השיר אלא, שימש **כחוקר** ביחידה הכלכלית בימ"ר ירושלים (פרוטוקול מיום 07.09.2023 עמוד 21 שורות 29-19).

15. על מנת לחדד את הסוגייה, נבקש להצביע על העובדה כי בגדרי ההליך הקודם בתי המשפט חזרו, פעם אחר פעם, על היותו של המתלונן "**רכז מודיעין**".

כך, בהכרעת הדין – בפרק המתאר את עובדות כתב האישום בהליך הקודם - נרשם כי "**במהלך רשומה זו תיאר הנאשם כיצד פרסומים השונים, וכן השיר שתואר לעיל, הצליחו לסכל את המשך תפקידו של המתלונן כרכז מודיעין...**" (ס' 8 להכרעת הדין); ובהמשך: "**עוד נטען כי פרסומים אלו גרמו לפגיעה בעבודתו של המתלונן והוא נאלץ לעבור לתפקיד אחר במסגרת עבודתו במשטרה**" (ס' 13 להכרעת הדין).

כך, בפתח פרק "דיון והכרעה" בהכרעת הדין נרשם כי: "**מסקנתי היא כי יש בהם כדי לפגוע פגיעה קשה בליבת כבודו של המתלונן ובקשר ובנוגע לתפקידו כשוטר המשמש כרכז מודיעין**" (ס' 41 להכרעת הדין) וכך, בגזר הדין, נרשם כי: "**במקרה הנדון, כפי שפורט בהרחבה בהכרעת הדין, פעל הנאשם באופן שיטתי, משך למעלה משנה, לפרסום ושיתוף פוסטים ושירים שכתב בגנותו של המתלונן בקשר לתפקידו כרכז מודיעין...**" (ס' 20 לגזר הדין).

וכך, אף בפסק הדין, נרשם – בהקשר למבחן ההסתברותי – כי: "**תפקידו של המתלונן כרכז מודיעין רלוונטי אף הוא בהקשר זה, שכן אין המדובר בתפקיד ציבורי 'רגיל', אלא בתפקיד ייחודי הנשען על אמון הציבור, ולא יכול להתבצע ללא שיתוף פעולה מצידם של חלק מן האזרחים, המסכימים לחלוק מידע עם נציג המשטרה**" (ס' 50 לפסק הדין).

16. **לטענת הנאשם "תפקידו" של המתלונן אינו רלוונטי רק לבחינת יסוד ה"ההעלבה" אלא, כאמור, מדובר ביסוד עצמאי בעבירה, שאינו מתקיים בענייננו; והעובדה שבהליך הקודם צוין, פעם אחר פעם, "תפקידו" של המתלונן, כרכז מודיעין, מדברת בעד עצמה.** ומכאן נפנה, אפוא, לבחון את אי-התקיימותו של המבחן התוכני בראי הלכת סגל.

17. המבחן התוכני נועד, בראש וראשונה, על מנת לעמוד על אופיו של הביטוי ולגבש מסקנה האם מדובר בביטוי ביקורתי. התביעה מתמקדת בסיכומיה במילות השיר בלבד (ס' 50-49 לסיכומיה) ונתלית בדעת היחיד של כבוד השופט (כתוארו אז) י' עמית בפרשת סגל - כי "**קללות וגידופים**" אינם ביטוי פוליטי מוגן - אשר לדידה "כמו נכתבו על עניינו" (ס' 52 לסיכומיה).

קישור בין דעת יחיד זו לשיר "רכז מידע" חוטא לאמת המשפטית והעובדתית גם יחד וכפי שנראה להלן, השיר, **בהקשרו**, הוא בגדר ביטוי פוליטי מובהק ומילותיו אינן בגדר "קללות וגידופים" – רחוק מכך.

18. כאמור, התביעה עוסקת במילות השיר בלבד והתעסקות זו היא בגדר הוצאת הדברים מ**הֶקְשֵׁרָם**.

כבר בעניין אונגרפלד צוין בחוות דעתו של כבוד המשנה לנשיאה א' ריבלין (שלא הייתה דעת מיעוט בהקשר זה) כי "**אף במסגרת המבחן התוכני יש חשיבות לנסיבות שבהן הובע הביטוי – וזאת על-מנת להבין את משמעותו. גם כאשר תר בית המשפט אחר המשמעות האובייקטיבית של ביטוי מסוים ....נשמר העיקרון שלפיו 'משמעותה של התבטאות אינה נגזרת אך ורק מפירושן המילולי או הבלשני המדויק של המילים שבהן נעשה שימוש. נסיבות חיצוניות הסובבות את הפרסום, ההקשר בו נאמרו הדברים – כל אלה, וכיוצא באלה, יש בהם כדי ללמד מהו, אל נכון פירושו של הפרסום'...**" (ס' 21 לחוות דעתו ; ראו גם ס' 24 לחוות דעתו).

וגם בעניין סגל, עמדו שופטי בית המשפט העליון על כך ש**מבחן ההקשר** הוא חלק אינטגרלי מהמבחן התוכני ונקבע כי: "**... ההכרעה האם ביטוי כלשהו נכלל בחופש הביטוי הפוליטי תיעשה בכל מקרה לפי נסיבותיו ולפי הקשרם הכולל של הדברים....**" [ס' 35 לחוות דעתה של כבוד הנשיאה (בדימוס) מ' נאור] ובהמשך: "**לפיכך, אף כשעסקינן בגידופים יש לבחון, על פי ההקשר הכולל, את המידה בה הם מגשימים את תכליותיו של חופש הביטוי, ובפרט האם למעשה מדובר בביטוי פוליטי, ובהתאם לכך להכריע האם נעברה העבירה**" (ס' 42 לחוות דעתה).

ובייחוד ראו דבריו המאלפים של כבוד השופט נ' הנדל, בסעיף 4 לחוות דעתו בעניין סגל: "**חברתי הנשיאה (בדימ') הדגישה את שאלת סוג הביטוי ביחס לשאלה מהו ביטוי פוליטי ניתנו כמה פרמטרים המסייעים לסיווג הביטוי: תוכן הביטוי, אופיו של המתבטא ומטרות הביטוי. מבין אלה הודגש תוכן הביטוי. על כך הייתי מוסיף כי ככלל – בעבירת ההעלבה קיימת חשיבות רבה גם למבחן ההקשר. לאמור, לא רק מהו התוכן הקונקרטי, אלא מהם הסיטואציה ועולם התוכן שבתוכם שובץ הביטוי מושא הדיון**".

19. בענייננו, כאשר בוחנים את **ההקשר** (מחאה כנגד המשטר ; ראו בעניין זה ס' 7-6 לעיל) ואת **הסיטואציה** (ביצוע יצירה מעל במות אומנותיות מובהקות ; ראו בעניין זה ס' 8 לעיל) נשמטת הקרקע תחת ההתעסקות העקרה במילות השיר לבדן ועולה המסקנה, כי מדובר **בביטוי פוליטי** החוסה, באופן מובהק, תחת הגנת הדין כפי שנקבעה בעניין סגל.

20. כאן המקום לציין כי התביעה מצאה שלא להעמיד לדין את הנאשם בגין ביצוע של השיר במסגרת "**מחאת בלפור**" (ת/33), ביום 12.12.2020 (עובר להגשת כתב האישום); למותר לציין, כי אכסניה זו - של הפגנה - מלמדת, אף היא, על שינוי המהות שעבר השיר.

התביעה, אמנם, לא הסבירה מדוע ביצוע זה לא נמנה בכתב האישום. אנו מניחים כי הימנעות זו קשורה לעובדה שהיה מדובר ב"הפגנה" שהיא במובהק "פוליטית" ומוצאים להדגיש, כי ככל שניתנה לנאשם הגנת "ביטוי פוליטי" בנוגע לביצוע זה, אין סיבה שלא להחילה על כל יתר הביצועים, שגם הם, כאמור, ביטוי פוליטי במהותם; **מקום שבו מדובר בביטוי פוליטי, הספק באשר לפליליות המעשה אינו רק ספק ראייתי – זהו ספק חוקתי, מהותי ומכריע.**

21. הנה כי כן, הגבלת הבחינה התוכנית למילות השיר בלבד חוטאת **לִמֻטָמוֹרְפוֹזָה** שעבר השיר, ממחאה כנגד "רכז מידע" למחאה וביקורת על פעולה שלטוניות של המשטר ולמותר לציין, כי **קשה לאתר פעולה שלטונית דורסנית יותר מאשר העמדה לדין פלילי, לא כל שכן, בגין יצירה אומנותית וזהו עניין בעל משמעות חברתית עמוקה שאינו נופל בחשיבותו מהנושאים שנדונו בעניין סגל.**

22. מכל מקום, למען הסר ספק, קריאה של מילות השיר מעלה כי, גם בהקשרו המקורי, הוא בגדר ביקורת חברתית-פוליטית המנוסחת בכלים אמנותיים והוא זועק ביקורת על הפעלת כוח שלטוני.

המילים אותן מנתה התביעה בסיכומיה "**ירוק עיניים**", "**אוכל**", "**מסתובב**", "**אוסף**", "**מתנכל**", "**נרדף**", "**נשרף**" (ס' 49 לסיכומיה), "**אוסף ומתנכל אוכל את הבריות**", "**מכה ללא רחם**", "**הפך נחש נרדף כבר לא סוכן סמוי בכל העיר נשרף**" (ס' 50 לסיכומיה) - **<u>אינן</u>** "**קללות וגידופים בטהרתם**", אליהם כיוון כבוד השופט (כתוארו אז) י' עמית בחוות דעתו בעניין סגל.

23. למותר לציין כי לא מצאנו "קללות" גם באף שורה אחרת משורות השיר וגם הביטוי "נחש" אינו בגדר קללה, בוודאי לא בהקשרו הטקסטואלי של השיר.

הדימוי של "נחש" הוא מטאפורה ספרותית ופואטית עתיקת יומין, המסמלת ערמומיות, פעולה בסתר והכשה בהפתעה. שימוש בדימוי זה ביחס ל"רכז מידע" - שהוא תפקיד משטרתי שכל מהותו היא איסוף מידע חשאי ופעולה בצללים המצריך, מטבעו, מידה בלתי מבוטלת של ערמומיות - הוא שימוש ביקורתי, פואטי, סאטירי ומדויק להפליא.

24. **לסיכום פרק זה, קריאת השיר בכללותו ובאופן עצמאי (במנותק מהמכלול נושא ההליך הקודם) מעמיד אותו כטקסט שאופיו הדומיננטי הוא מחאתי. לא כל שכן, בהינתן שינוי המהות, עליו עמדנו לעיל, המציב אותו ללא ספק כביטוי פוליטי המופנה, כאמור, נגד המשטר ולא נגד השוטר.**

די בכך לזיכוי. אך למען הזהירות נפנה, אפוא, להראות כי אף המבחן ההסתברותי כלל אינו מתקיים.

מה בין בדיחות מסדרון לקריסת השלטון

25. במסגרת המבחן ההסתברותי יש להראות כי הפרסום יכול היה להוביל, בוודאות קרובה, "**... לפגיעה ממשית באופן מילוי תפקידו הציבורי של עובד הציבור, ואגב כך, לפגיעה במערכת השירות הציבורי ובאמון הציבור בה**" (עניין אונגרפלד, בעמודים 96-97 לחוות דעתה של השופטת א' פרוקצ'יה).

במשימה זו כשלה התביעה **כישלון חרוץ** ואין בסיכומיה (ס' 56-54 לסיכומי התביעה) כל הסבר כיצד ביצוע השיר היה עשוי להוביל לפגיעה ממשית באופן מילוי תפקידו הציבורי של המתלונן – שכאמור לעיל, בתקופה הרלוונטית, שימש **כחוקר** משטרתי [ולא "רכז מודיעין"] שהיא **עובדה שכלל אינה מוזכרת בסיכומיה של התביעה**.

26. התביעה מציינת בסיכומיה כחלק ממבחני העזר של המבחן ההסתברותי את "**מעמדו של עובד הציבור**", וגורסת כי לאור מעמדו הנמוך של המתלונן אין לצפות ממנו לפתח "עור של פיל" (ס' 54.א.לסיכומיה).

ככלל מבחן זה הוא מבחן נכון וישים ואולם, ביישומו לענייננו מתעלמת התביעה מהעובדה כי מדובר **בביצוע חוזר** של שיר שכבר פורסם פעמים רבות בעבר, לרבות ע"י אחרים ובנסיבות אלה, מבחינה אובייקטיבית, לא ניתן לקבל את עמדת התביעה כי ביצוע השיר הוא בעל עצימות פגיעה גבוהה; וכאן המקום להזכיר כי המתלונן כלל לא טרח לבקש צו להסרת פרסומי העבר מהמרשתת במסגרת ההליך האזרחי אותו ניהל כנגד הנאשם (פרוטוקול מיום 23.03.2025 עמוד 40 שורות 13-1).

27. התביעה מצאה להתייחס לעדות המתלונן בכל הנוגע ל"**אופי ועומק הפגיעה וההעלבה**" גם במסגרת המבחן התוכני (ס' 51 לסיכומיה) וגם במסגרת המבחן ההסתברותי (ס' 55 לסיכומיה).

בעניין סגל נקבע כי שאלת "היעלבותו" הסובייקטיבית של המתלונן אינה רלוונטית: "**שאלה נוספת שעלתה במקרה שלפנינו עניינה המשקל שיש לייחס במסגרת המבחן ההסתברותי לעובדה שעובד הציבור המסוים שנגדו הופנה העלבון נפגע מהדברים. ראשית, נזכיר כי עבירת ההעלבה היא עבירה התנהגותית והיא אינה מותנית בתוצאה שתיגרם בעקבות המעשה המעליב. אף המבחן ההסתברותי אינו דורש מימוש של הפגיעה, אלא רק ודאות קרובה לכך...שנית, נשוב ונדגיש כי במסגרת המבחן ההסתברותי נבחן הסיכון לפגיעה בתפקוד השירות הציבורי <u>ולא נבחנת הפגיעה ברגשותיו של עובד הציבור</u>. שלישית ובכך העיקר, התשובה לשאלה האם הפגיעה בעובד הציבור הספציפי משליכה על ההסתברות לפגיעה בערך המוגן מצויה בעובדה שמדובר <u>במבחן אובייקטיבי</u>. המסקנה כי המבחן ההסתברותי הוא אובייקטיבי באופיו עולה מהלכת אונגרפלד, שם נאמר כי מדובר ב'מבחן של הערכה, פרי השכל-הישר' (עמ' 97 (השופטת (בדימ') א' פרוקצ'יה))... בנוסף לכך, הכללת רכיב סובייקטיבי במבחן ההסתברותי תחייב לשקלל את מאפייניו האישיים של הנפגע, למשל פגיעות מיוחדת לעלבונות, ובכך כרוכה אי-ודאות שאינה רצויה במיוחד כשעסקינן בעבירה פלילית. מכל מקום, העובדה שלפנינו מבחן אובייקטיבי מובילה למסקנה כי <u>אין לייחס משקל מיוחד לכך שעובד הציבור הקונקרטי שכלפיו כוון הביטוי העולב אכן נפגע ממנו</u>. עם זאת, נתון זה בהחלט עשוי לשמש אינדיקציה להערכת ההסתברות לפגיעה בערך המוגן, כעניין אובייקטיבי...**" [ס' 56 לחוות דעתה של כבוד הנשיאה (בדימוס) מ' נאור].

28. עדותו של המתלונן מעלה פגיעה סובייקטיבית בלבד, **המנותקת לחלוטין מהמציאות האובייקטיבית** וניכר כי תחושותיו ניזונות ממטען ההיסטורי שאין בינו לבין המיוחס לנאשם בכתב האישום ולא כלום.

כך, לדוגמה, המתלונן הלין בפני בית המשפט על אירועים של שריפת רכבו וניקוב צמיגיו מהשנים 2013-2014 (ביודעו שאין להם כל קשר לשיר, כפי שהוכח בחקירתו הנגדית); וכדוגמה נוספת, הלין על היותו שוטר מאוים, הגדרה שהוסרה מעליו לחלוטין כבר בשנת 2016 (פרוטוקול מיום 07.09.2023 עמוד 24 שורות 33-25) וברי כי נתונים אלה כלל אינם רלוונטיים לענייננו.

29. המתלונן העיד כי הנאשם המשיך בהופעות ו"**בכל פעם זה העציב אותי וריסק אותי מחדש... וגם את הסביבה הקרובה שלי גם את בני המשפחה ואת הילדים שלי הקטנים הקטינים וגם את חבריי לעבודה זה כל פעם כל פעם יצר מן גל הדף חדש שכל פעם ריסק אותי לרצפה מחדש...**" (פרוטוקול מיום 07.09.2023 עמוד 24 שורות 23-15) ולדבריו: "**עד היום שוטרים וגם קציני משטרה אדוני בסדר אני אומר את זה בעצב פונים אלי ולועגים לי נחש.. 150,000...**" (שם עמוד 25 שורות 21-20).

גם כאשר נשאל על-ידי בית המשפט הנכבד "**מי האנשים שנחשפים**?" השיב כי מדובר ב"**שוטרים... עמיתים שעובדים איתי אני לא מדבר על שוטרים זרים בקריית שמונה, שוטרים בתחנה איתי באים ולועגים לי וחלקם זורקים לי את זה באמירות...**" (פרוטוקול מיום 07.09.2023 עמוד 29 שורות 11-1); ואולם, דווקא הדוגמאות אותן מנה, מלמדות כי **אין כל קשר סיבתי** דווקא לפרסומים נושא האישום.

אחת הדוגמאות הייתה: "**הייתי בקורס לפני חצי שנה...לא עברו 4 דקות מישהו...שם את השיר**" (פרוטוקול מיום 07.09.2023 עמוד 29 שורות 15-11) ודוגמה נוספת הייתה משלושה (3) ימים עובר לעדות מיום 23.03.2025 (פרוטוקול מיום 23.03.2025 עמוד 122 שורות 9-6); **דהיינו – המתלונן נתן דוגמאות מחודש מרץ 2023 ומחודש מרץ 2025, שכלל לא ניתן לקשור אותן דווקא לפרסומים נושא כתב האישום ו/או לפרסומי עבר אחרים של הנאשם דווקא**.

30. זאת ועוד. כאשר המתלונן ביקש למסור שמות של אותם "לועגים" ו"מזמזמים" אמר "**שחר בעצמו**" (פרוטוקול מיום 23.03.2025 עמוד 81 שורות 15-5); ואולם רס"ב שחר אייס (להלן: "**אייס**") - שעבד עם המתלונן בימ"ר ירושלים החל בשנת 2016 ולמשך כשלוש שנים, כלומר עד לשנת 2019 (פרוטוקול מיום 21.10.2025 עמוד 145 שורה 18) הכחיש את הדברים, הן לגבי עצמו והן בכלל.

כאשר נשאל האם "**בתחנה שוטרים היו שרים**?" ענה "**איני יכול לומר, אני לא שרתי את השיר. איני מכיר שמישהו התבטא בלגלוג כלפי חמדני בגלל השיר. לא נתקלתי בתופעה ששוטרים אחרים בהומור לגלגו על חמדני בהקשר לשיר. לא שמעתי ששרים, גם לא זמזומים**" (פרוטוקול מיום 21.10.2025 עמוד 147 שורות 3-1) "**...אני לא נתקלתי בסיטואציה בה חמדני נתקל ביחס מזלזל או הדהוד השיר של** לקוח המשרד' (שם, שורות 14-7).

דהיינו. אפילו הפגיעה היחידה לה טען המתלונן, נשללה לחלוטין על-ידי אייס שישב עימו באותו חלל עבודה בכל התקופה הרלוונטית לכתב האישום (שם, עמוד 148 שורות 7-4).

31. הנה כי כן, לאחר שמיעת הראיות הוכח כי הפגיעה היחידה שנגרמה למתלונן, ככל שנגרמה, באה לכדי ביטוי, לכל היותר, בהקנטות מצד חבריו לעבודה.

לא הוכח קשר סיבתי בין הקנטות אלו (שספק רב אם התקיימו בעצימות הרבה אותה תיאר המתלונן) לבין הפרסומים נושא כתב האישום דווקא ואפילו התקיימו וגרמו למתלונן לעוגמת נפש אישית, כטענתו, הדבר אינו עולה כדי פגיעה פוטנציאלית בתפקידו הציבורי – כ**חוקר** משטרתי.

וברי כי הפגיעה הפוטנציאלית עליה עמד בית המשפט המחוזי בהליך הקודם - כי: "**תפקידו של המתלונן כרכז מודיעין רלוונטי אף הוא בהקשר זה, שכן אין המדובר בתפקיד ציבורי 'רגיל', אלא בתפקיד ייחודי הנשען על אמון הציבור, ולא יכול להתבצע ללא שיתוף פעולה מצידם של חלק מן האזרחים, המסכימים לחלוק מידע עם נציג המשטרה**" (ס' 50 לפסק הדין) – אינה מתקיימת – ואינה יכולה להתקיים - בכל הנוגע לתפקידו של המתלונן כחוקר.

32. אין ביתר תתי-המבחנים עליהם עמדה התביעה - כגון "**מעמדו של המתבטא**" (ס' 54.ב. לסיכומיה) ו"**פומביות הביטוי וקהל היעד**" (סעיף 54.ג. לסיכומיה) – כדי ליצור "וודאות קרובה" לפגיעה שכאמור לעיל, ממילא אינה יכולה להתקיים בהינתן "תפקידו" של המתלונן.

ונדמה כי "מעמדו" של הנאשם כפעיל חברתי ופוליטי פועל, בענייננו, לזכותו ולא לחובתו ומחזק את הטענה כי הפרסומים, בתקופה הרלוונטית לאישום, נעשו במסגרת חופש הביטוי הפוליטי.

33. למותר לציין כי התביעה היא הגורם היחיד שאינו מוכן להכיר בנאשם כפעיל חברתי ופוליטי, הגם שזהו אפיונו אליבא כולם - החל במתלונן שאישר כי הנאשם "**הוא פעיל חברתי**" (פרוטוקול מיום 23.03.2025 עמוד 71 שורות 28) וכלה בקובי יעקובי שאישר, אף הוא, כי הנאשם "**מוכר כפעיל חברתי**" (פרוטוקול מיום 21.10.2025 עמוד 141 שורה 28-27) וכי שיריו "**שירי ביקורת**" (שם, עמוד 142 שורה 4). חלף זאת, ב"כ התביעה בחר לכנות את הנאשם במונח "אנרכיסט חסר עכבות" ובהקשר זה יוטעם, כי גם "אנרכיסט" הוא תיאור מובהק של פעילות פוליטית לגיטימית לחלוטין.

עוד יצוין כי כאשר מדובר בביצועים של השיר על בימות תרבות בפני קהל תרבותי הצורך אומנות - ואינו בגדר המון מוסת, ספק רב עם פומביות הביטוי תורמת, תרומה של ממש, למבחן ההסתברותי ובוודאי שאין די בביצוע השיר בפסטיבל "אינדי נגב" או במועדון, כזה או אחר, בתל אביב כדי ליצור "ודאות קרובה", או אף הסתברות קלושה, לפגיעה בתפקידו של המתלונן.

34. **לסיכום פרק זה. בגדרי המבחן ההסתברותי, אין די בהוכחה שהמתלונן "זוטר" ו/או כי המתלונן נעלב; אין די בהוכחה בדבר מעמדו של המתבטא; אין די בהוכחה של "פומביות הביטוי" ו/או בהוכחה מספרית של "חיבובים" ותגובות; וכל אלו אינם יכולים לשמש תחליף להוכחה אובייקטיבית בדבר וודאות קרובה לפגיעה בתפקידו הציבורי של המתלונן; ובענייננו, פוטנציאל פגיעה מעין זה לא הוכח, כלל ועיקר.**

אֲבִי הָעֲבֵרָה

35. כידוע, הנאשם העלה טענה מקדמית של "הגנה מן הצדק" לאורה של אכיפה בררנית ובית המשפט הנכבד השהה את מתן החלטתו בעניין זה להכרעת הדין (סעיף 24 להחלטה מיום 9.11.22).

36. לטענת הנאשם, תשובתה של התביעה לטענה האמורה (ס' 72-67 לסיכומיה), דווקא מחדדת ומדגישה את הפסול שבכתב האישום. לטענת התביעה, השוני בין הנאשם לבין יתר הגורמים שביצעו ופרסמו את השיר הוא בהיותו "**אֲבִי הָעֲבֵרָה**" הפועל מתוך מניע של נקמנות במתלונן – מניע, שאינו מתקיים באף אחד מהמפרסמים הנוספים.

מדובר בטענה מקוממת. ראשית, "מניע" כלל לא נמנה בין יסודות העבירה [שכידוע, היא עבירה התנהגותית שלצורך התגבשותה נדרשת מודעות בלבד (ולא כוונה לפגוע)]; שנית – ובכך העיקר - אליבא התביעה, **אף זהות המבצע היא חלק מיסודות העבירה**. דהיינו. **אם** לקוח המשרד **מבצע ו/או מפרסם את השיר - מדובר בעבירה; ולעומת זאת, אם פלוני אלמוני מבצע ו/או מפרסם את השיר באותן נסיבות ועם אותה מודעות - כלל אין מדובר בעבירה. נדמה כי זוהי בדיוק – אבל בדיוק – הגדרתה של אכיפה פרסונלית אסורה, שהיא, במובהק, בררנית.**

37. למותר לציין כי כתב האישום עצמו, על ה"פרסומים" המפורטים בו, חושף את הפגם האמור, היורד לשורשו של עניין; שהרי חלק מאותם "פרסומים" כלל לא נעשו על-ידי הנאשם (ראו: סעיפים 5, 9, 22, 25 לפרק העובדות).

ויודגש כי ההופעה ב"אינדי נגב" 2018 המפורטת בסעיף 6 לפרק העובדות כלל לא הייתה הופעה של הנאשם אלא, הופעה של "**הפוסי של לוסי**", שהנאשם הוזמן על-ידי חבריה להשתתף עימם בביצוע ואף "פרסום" הסרטון מההופעה, המפורט בסעיף 9, נעשה על-ידי הלהקה. מהמלל שנלווה לפרסום "עוד לא נולד המשטר שיקבע לנו מה לשיר", עולה, בבירור, כי חברי הלהקה מודעים היטב לעובדת קיומו של ההליך הקודם ולכך, שלגישת המדינה, מדובר בשיר פוגעני שאסור לפרסום; ויוטעם כי על פי עדות המתלונן אין מדובר בביצוע יחיד של להקה זו, שמבצעת את השיר גם באופן עצמאי (פרוטוקול מיום 23.03.2025 עמוד 34 שורות 10-3).

38. וישאל השואל, מה ההבדל בין הנאשם לחברי להקת ה"פוסי של לוסי" – שהוציאו גרסת כיסוי עצמאית לשיר הנ"ל, ביצעו אותו מספר פעמים והכל תוך מודעות כי המדינה סבורה שמדובר בשיר פוגעני המגבש עבירה של העלבת עובד ציבור.

ומה ההבדל בין הנאשם לבין אמיר בן דוד (מלהקת אב טיפוס) שהוציא גרסה אקוסטית של השיר שפורסמה, אף היא בתפוצה רחבה (ראו: עדות המתלונן פרוטוקול מיום 23.03.2025 עמוד 89 שורות 32-23); כאשר גם אמיר בן דוד מודע להליך הקודם (שהיה הסיבה להוצאת השיר על-ידו); ומה ההבדל בין הנאשם לבין ערן ורד, סיגל קוק אביבי ויגאל רמב"ם, נגדם הגיש המתלונן תלונה במשטרה בגין פרסום השיר, כאשר גם הם מודעים ל"העלבה" הטמונה, אליבא המדינה, בשיר זה (ראו: עדות המתלונן פרוטוקול מיום 23.03.2025 עמוד 72 שורות 31-28);

39. **למען הסר ספק – הנאשם סבור כי לא היה מקום להעמיד איש מהנ"ל לדין שכן כולם, כמותו, ביצעו ו/או פרסמו את השיר, במסגרת מחאה וחופש ביטוי פוליטי;** ואולם, כאשר באכיפה בררנית עסקינן, ברי כי האכיפה כנגד הנאשם לבדו אינה תולדה של מחדל אקראי או קושי באיתור המבצעים והמפרסמים השונים (שזהותם ידועה וגלויה וכי מדובר באכיפה פרסונלית, בררנית, מכוונת ופסולה הפוגעת אנושות בתחושת הצדק וההגינות.

סוף דבר

40. כתב האישום עוסק בביצועים ופרסומים של שיר אחד בלבד **שיר**, שהם למעשה **פרסומים חוזרים** של שיר שכבר בוצע ופורסם בעבר – החל משלהי שנת 2013 - ולרבות **על-ידי אחרים** *שאינם הנאשם*.

כלל הביצועים והפרסומים נושא כתב האישום נעשו **מעל במות אומנותיות ותרבותיות מובהקות**, לאחר שהשיר עבר, זה מכבר, **מֶטָמוֹרְפוֹזָה** והפך, **לשיר מחאה עקרוני נגד המשטר [ולא נגד שוטר]** והכל בתקופה בה המתלונן **לא שימש בתפקיד "רכז מידע"** אלא, שימש כחוקר.

ולהבדיל מההליך הקודם. אף אחד מהפרסומים לא "כוון" להגיע לאוזני המתלונן עצמו, שאישר כי הפרסומים לא הופנו אליו והוא לא תויג בהם (פרוטוקול מיום 23.03.2025 עמוד 42 שורות 13-20); ובהתאמה, אף אחד מהפרסומים לא נכרך בקללות ו/או גידופים ו/או נאצות כלפי המתלונן.

41. קריאה של השיר, גם בהקשרו המקורי, מעלה כי מדובר בטקסט **שאופיו הדומיננטי הוא מחאתי** וזועק ביקורת על הפעלת כוח שלטוני. ניכר כי השיר **נעדר "קללות וגידופים בטהרתם"** ומכל מקום, יש לבחון את השיר **בהקשרו** העדכני שהוא, במובהק, **מחאתי ובעל מימד פוליטי**.

בנסיבות אלה, התביעה **כשלה בהוכחת המבחן התוכני**, בהתאם לעקרונות שהתוו בעניין סגל ולא ערערה, כהוא זה, את יסודות ההגנה ה[כמעט] מוחלטת שנקבעה בהלכה זו.

42. גם **בנוגע לביסוס המבחן ההסתברותי נחלה התביעה כישלון חרוץ** ולא עלה בידה להראות וודאות קרובה, או קרוב לכך, לפגיעה ממשית באופן מילוי תפקידו הציבורי של המתלונן ו/או במערכת השירות הציבורי ובאמון הציבור בה; במיוחד לנוכח העובדה, הבלתי מעוררת, שהמתלונן לא שימש עוד בתפקיד רכז מודיעין בתקופה הרלוונטית.

43. ולצד כל זאת, כתב האישום נגוע **באכיפה פרסונלית** כנגד הנאשם שהיא, במובהק, **בררנית** ופסולה.

44. **אשר על כן, מכל הטעמים העובדתיים והמשפטיים שפורטו בהרחבה בסיכומים אלה, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבוע, כי לא הוכחו יסודות העבירה של העלבת עובד ציבור ולהורות על זיכויו המוחלט של הנאשם מכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן.**

משה וייס, עו"ד
ב"כ הנאשם